

Рита Валдковска и Едди бѣха много приятели. Момичето разказваше на коняра много нѣща, за които тя не приказваше въ голѣмата кѣща на дѣда си. Тя му говорѣше за родния си градъ, за майка си, артистката, за своя щастливъ миналъ животъ, който приличалъ на празникъ до смъртѣта на баща ѝ.

— Едди, ти не вѣрвай, че артисткитѣ сѣ лоши жени! наставнически казваше тя. Дѣдо не казва истината. Той просто не обичаше мама и се разсърдилъ на татка, щомъ той се оженилъ за нея. Но при все това, ние живѣхме много-много хубаво, докато татко бѣше живъ. А откогато татко умрѣ, мама бѣше винаги печална, често плачеше, все отиваше на работа, а азъ седѣхъ сама, цѣли дни сама! Слѣдъ туй и мама се разболѣ и тя умрѣ, — тѣжно разказваше момичето, седнало върху прѣгърдката на ясли-тѣ, като притискаше мургавото си лице къмъ бѣлѣснѣжната конска грива.

— А слѣдъ това дойде дѣдо, — продължаваше момичето, — за когото мама бѣше оставила писмо и ме взема съ себе си... Той е такъвъ мраченъ: той обича само Женя, защото неговата майка била честна и почтенна жена, а моята — танцовачка... Понѣкога си мисля, защо ме взема: той не ме обича, а азъ се страхувамъ отъ него. Азъ обичамъ Женя, само, че той е такъвъ замисленъ... А, знаешъ ли, азъ бихъ обикнала и дѣдо, ако той обръщаше поне малко внимание на мене; конетѣ си той хиляди пѣти повече обича, отколкото мене. А какъ той винаги е добъръ и нѣженъ съ Женя!... Ето на, той за нищо не би подарилъ Гердичка на мене, а Женя хичъ не се интересува отъ нея: той обича стиховетѣ, музиката, цвѣтята.